

§

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 3107/2018
10.05.2018. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Комненић, председника већа, Милице Поповић Ђуричковић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца Удружења осигуравача Србије – Гарантни фонд "АА", кога заступа пуномоћник адвокат АБ, против тужених ББ, кога заступа пуномоћник адвокат АБ1 и ББ1, ради регреса, одлучујући о жалби туженог ББ изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П.бр.21987/13 од 24.10.2017. године, у нејавној седници већа одржаној дана 10.05.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П.бр.21987/13 од 24.10.2017. године, у ставу првом и ставу трећем изреке, и предмет **ВРАЋА** истом суду, на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П.бр.21987/13 од 24.10.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца Удружења осигуравача Србије – "АА" па је обавезан тужени ББ да тужиоцу, на име регреса, плати износ од 485.782,06 динара, са каматом по стопи законске затезне камате почев од 03.06.2011. године па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца Удружења осигуравача Србије – Гарантни фонд из Новог Београда којим је тражио да се обавезе тужени ББ1 да тужиоцу, по основу регреса, исплати износ од 485.782,06 динара са каматом по стопи законске затезне камате почев од 03.06.2011. године па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, а под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке обавезан је тужени ББ да тужиоцу Удружењу осигуравача Србије – Гарантни фонд из Новог Београда, на име накнаде трошкова парничног поступка,

плати износ од 93.020,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршност одлуке о накнади трошкова парничног поступка па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуда, под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени ББ да тужиоцу Удружењу осигуравача Србије "АА", на досуђени износ накнаде трошкова парничног поступка од 93.020,00 динара, плати законску затезну камату почев од 24.10.2017. године као дана пресуђења, па до дана наступања услова за извршност одлуке о накнади трошкова парничног поступка.

Против наведене пресуде тужени ББ је благовремено изјавио жалбу, побијајући пресуду, како произлази из навода жалбе, у ставу првом и ставу трећем изреке, из свих законских разлога због којих се пресуда може побијати.

Апелациони суд је испитао побијану пресуду у границама овлашћења из члана 386. Закона о парничном поступку, па је оценио да је жалба туженог ББ основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Међутим, побијана пресуда има недостатака због којих се не може испитати, а нарочито јер у пресуди није наведено довољно разлога о битним чињеницама, а они разлози који су наведени су нејасни и противречни, на који начин је у првостепеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју се у изјављеној жалби посебно указује.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 20.02.2011. године у Београду дошло је до саобраћајног удеса у коме је учествовало возило марке Застава Југо, рег. број __, за које је саобраћајна дозвола истекла дана 28.06.2010. године, власништво туженог ББ, а којим је управљао тужени ББ1 и моторно возило марке __, рег. број __, власништво СС, а којим је управљао СС1. Том приликом су оштећени СС1 и СС2 претрпели материјалну и нематеријалну штету у укупном износу од 485.782,06 динара, који износ је тужилац по основу споразума о вансудском поравнању исплатио оштећенима 03.06.2011. године. Дана 06.03.2010. године тужени ББ је, у својству продавца, са ББ2, као купцем, закључио уговор о купопродаји возила Застава Тип Југо Корал 45, година производње 1988, плаве боје, те је возило регистровано до 28.06.2010. године, а за купопродајну цену од 15.000,00 динара која је исплаћена, а возило предато купцу на дан потписивања уговора. Наведени уговор није оверен од стране надлежног суда.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом материјалног права, и то одредбе члана 11. Правилника о начину регистрације моторног возила донетог на основу члана 268. Закона о безбедности саобраћаја на путевима и члана 91. Закона о обавезаном осигурању учесника у саобраћају оценио да је регресни захтев тужиоца основан у односу на туженог ББ. Ово због тога што је у саобраћајном удесу 20.02.2011. године дошло до настанка материјалне и нематеријалне штете на страни оштећених учесника у саобраћају СС1 и СС2 у укупном износу од 485.782,06 динара, који износ је тужилац исплатио оштећенима 03.06.2011. године, када

су на тужиоца прешла права из регресног односа према туженом ББ, као власнику возила за који није био закључен уговор о обавезном осигурању од одговорности за штету причињену трећим лицима у саобраћају. Првостепени суд је ценио чињеницу да је тужени ББ 06.03.2010. године са ББ2 закључио уговор о купопродаји моторног возила којим је изазвана саобраћана незгода, али је закључио да је у моменту саобраћајног удеса, односно наступања штетног догађаја 20.02.2011. године, тужени ББ био власник тог моторног возила, јер потписи уговорних страна на уговору о купопродаји возила нису оверени од стране суда, а како то предвиђа одредба члана 11. Правилника о начину регистрације моторних возила. Стога је првостепени суд усвојио захтев тужиоца у односу на туженог ББ са законском затезном каматом од 03.06.2011. године, односно исплате новчаног износа на име накнаде материјалне и нематеријалне штете оштећенима, у смислу одредбе члана 277. ЗОО, имајући у виду и да осим оспоравања чињенице власништва на возилу тужени није оспоравао висину тужбеног захтева, нити је на ту околност предлагао извођење доказа. Међутим, оваква одлука првостепеног суда се не може прихватити као правилна.

Наиме, најпре се основано наводима жалбе туженог ББ указује да је Правилник о регистрацији моторних возила, на ком је првостепени суд засновао побијану пресуду у примени од 01.01.2011. године, односно да није био у примени у моменту закључења уговора о купопродаји моторног возила од 06.03.2010. године, којим је тужени право својине на возилу пренео на треће лице, а да се правила наведеног Правилника не могу ретроактивно примењивати.

Поред тога, одредбом члана 67. Закона о облигационим односима је прописано да закључење уговора не подлеже никаквој форми, осим ако је законом другачије одређено, а одредбом члана 34. Закона о основама својинско правних односа је прописано да се право својине на покретној ствари стиче на основу правног посла и предајом те ствари у државину стицаоца.

Из наведеног произлази да је за стицање права својине на возилу, као покретној ствари, потребно да је закључен правни посао и да је возило предато у државину стицаоцу. Сходно начелу консензуализма такав правни посао не мора бити закључен у писменој форми. Чланом 270. Закона о безбедности саобраћаја на путевима прописан је као један од услова да се возило упише у јединствени регистар возила и да се изда саобраћајна дозвола да постоје докази о пореклу и власништву возила у писаној форми, што не значи да је иста форма потребна да би се стекло право својине на возилу.

С тога је, код утврђене чињенице да је тужени ББ, у својству продавца, закључио уговор о купопродаји од 06.03.2010. године у писаној форми са ББ2, као купцем, и истовремено му, по пријему купопродајне цене, возило предао у државину, а коју чињеницу ни сведок ББ2 није спорио, нејасано је због чега се ауто налазио у државини туженог, с обзиром на неспорну чињеницу, коју је потврдио и сведок ББ2, који је саслушан као сведок изјавио да је ауто убзо продао, те у том смислу постоји контрадикторност у утврђеном чињеничном стању. Због тога, по оцени овог суда, околност што у јавном регистру није извршен пренос власништва са туженог на купца, услед чега се до истека регистрације 28.06.2010. године возило водило на име туженог, не указује да тужени није пренео право својине на возилу на треће лице, јер

саобраћајна дозвола не представља доказ о власништву на возилу већ доказ о исправности и подобности возила да буде учесник у саобраћају. Због свега наведеног, жалба туженог ББ је усвојена, а побијана пресуда укинута у ставу првом изреке.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити учињену битну повреду одредаба парничног поступка на тај начин што ће, имајући у виду примедбе на које је указано овим решењем и наводе изјављене жалбе, расјаснити да ли је у моменту настанка штете тужени ББ2 био власник возила којим је изазвана саобраћајна незгода, да ли је и од каквог је утицаја на власничка права туженог на возилу чињеница да уговор о купопродаји није оверен пред судом, те у том контексту разјаснити и чињеницу зашто се ауто налазио у његовој државини, па ће, имајући у виду на законско право тужиоца на регрес од власника возила поново оценити основаност истакнутог приговора недостатка пасивне легитимације на страни туженог ББ2 и о тужбеном захтеву донети нову, правилну и на закону засновану одлуку, за коју ће дати јасне и образложене разлоге,

Одлука о трошковима поступка зависи од коначног исхода спора, због чега је побијана пресуда укинута и у ставу трећем изреке.

Из наведених разлога, применом члана 391. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци решења.

Председник већа-судија
Гордана Комненић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић